spaţii

luceafăr de iarnă

Pe munţi, în înălţime, ninge
poate şi-adulmeci, printre arbori,
în zori înmiresmările zăpezilor pe
osul stîncilor înfăşurate.

La albul înspumat rotind uşor,
cu-aripile uneori nemişcate,'
parca-ntr-un ou cu virtuţi mai
curate stau vulturii în golurile
văilor.

Şi-n fulguială ce frumos
răsare catargul munţilor de
către mare. veghetor
înstclărilor sale.

Ascultă, cînd vîntul bate mai tare.
în această de mătase ninsoare,
pămîntu-mpins prin spaţii
siderale

Priveliştea sta să se nască,
se-ncerca o lumină
albastră, răsărea peste
inima noastră luceafărul —
rană cerească.

Şi nici-o durere pe-ntinderea vastă,
şinele sinea adînc să-şi cunoască,
dealul cu tine şi zarea de iască
năşteau cristalin din propria-mi
coastă.

Şi totu-mi părea de demult cunoscut,
chiar viaţa cu viaţa prin care-am
trecut şi fiece lucru sporind în
oglindă.

Şi raza ce-n timp unduind o aud
de-aş prinde-o-ntr-o lupă de mugure
crud,
ce-naltă-nflorire ar fi să se-aprindă.